

Rev. G. B. Balla 12-72
332 S. E. Bianca Drive
Palm Bay, Fla. 32905

Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America

Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja

"Az Evangélium Istennek hatalma" (Róma 1:16)

Isten ajándéka

János evangélista az Úr Jézus életéből sok kedves jelenetet örökített meg. Egy ilyen kedves epizód például az, mely egy kis samáriai város határában, az úgynevezett Jákób kútjánál játszódott le. A Mester egyedül volt, a tanítványok a városban jártak, vásárolni.

Nem sokáig maradt egyedül, a láthatáron egy asszony tűnt fel, aki a városszéli kúthoz jött vizet meríteni. Az evangélista feljegyezi, hogy ez déltájt történt. Hogy az asszony ilyenkor jött, feltűnő volt. Mintha kerülni akarta volna az ismerőseit, akik, keleti szokás szerint korán reggel, vagy

este jöttek vízért. Lehet, hogy azért kerülte őket, mert azok nem szépen beszéltek róla és erre rászolgált, mert rendetlen házaseletet élt.

Amikor a kúthoz közeledett és látta, hogy ott van valaki, kedvetlen lett. Nem akart ismerőssel találkozni. De aztán megállapította, hogy az illető idegen, sőt, zsidó ember és ez megnyugtatta. Annál nagyobb volt a meglepetése, amikor az Úr Jézus megszólította és vizet kért tőle.

"Hogyan kérhetsz zsidó létedre inni tőlem, aki samáriai vagyok" — csodálkozott az asszony. Szót szó követett, és ebből egy eszmecsere támadt, melynek során az Úr Jézus ajkáról sok szívhez szóló igazság hangzott el.

Foglalkoztasson bennünket ez alkalommal az Úrnak az a kijelentése, mellyel a samáriai asszony első kérdésére válaszolt. Így felelt neki: "Ha ismernéd az Isten ajándékát és ha tudnád, hogy ki az, aki tőled inni kér, te kérnél tőle élő vizet!" Szavai értelmében, az Isten ajándékának a helyes megismeréséről van tehát szó. Fordítsuk figyelmünket erre az igazságra.

Az ismeret kifejezés szótövének sok a változata a magyar nyelvben, úgymint: felismerni, megismerni, beismerni, stb. E szavak hangzása hasonló, de értelmük eltérő. Így például valakivel megismerkedni és az illetőt megismerni közt különbség van. Az egyik egy futólagos élmény, a másik egy alapos tapasztalat. Az a közmondás, hogy lakva ismerjük meg az embert, is erre utal.

Az Isten ajándékának megismeré-

sével is így vagyunk. Az Alkotó szinte elárasztotta a teremtet világot természeti kincsekkel és nyüzsgő élettel. Ez közismert tény. De valamiről tudni, hogy van és ezt valaki ajándékának betudni közt, nagy a különbség.

A jó Isten adományainak se szeri, se száma. Életünk első lélegzetétől az utolsó leheletünkig a mindenható Isten jóságának és hatalmának a haszonélvezői vagyunk. A levegő életető elemétől kezdve az örök üdvösség elnyeréséig, mindent Neki köszönhetünk. Vegyük szemügyre adományai közül a két legfontosabbat.

Isten első adománya, mellyel az embert megajándékozza, az élet. Abban, hogy vagyunk, nincsen semmi érdemünk. Az élet nem a mi szerzeményünk, Isten megajándékozott vele. Vajon vettünk-e már magunknak fáradságot e felett gondolkodni és a teremtet Istennek hálát adni azért, hogy élünk és vagyunk? Descartes francia filozófusnak egyik alapvető megállapítása így hangzik: "Gondolkodom, tehát vagyok!". Az Istenfélő ember álláspontja ez: Vagyok, és ezért hálát adok.

Az élet tehát Istennek első ajándéka. A legelső, de nem a legnagyobb. Istennek legnagyobb adománya a szent Fia, az Úr Jézus Krisztus. Ez az ajándéka, a világ Megváltója, egy kettős jellegű adománynak tekinthető. Az Atya odaadta egyszülött Fiát és a Fiú odaadta önmagát. Az Atyáról ezt mondja az Írás: "Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta!" És a Fiúról: "Aki odaadta önmagát, váltáságul mindenkiért!".

A "mindenkiért" szónak nagy a jelentősége. Isten mindenkét szeret,

Kegyelem

"Áldott az Úr, hogy csodálatossá tette kegyelmét rajtam, mint egy megerősített városon." Zsolt. 31:22.

Úgy áradt ma lelkembe drága igéd,
Mint szomjas földre bővizű patak.
Dávid hárfája pendül a szívembe,
Lágy akkordjai most is zsonganak.

A jóságodról énekelni vágyom,
Mennyben lakó felséges Istenem!
A kegyelmedről, amelyet csodálva,
Ámulva láthat minden nap szemem.

Parányi lény világok forgásában...
A porszemnél is parányibb vagyok,
S Te elrejtet e kicsiny porszemecskét,
Betakar védve őrző sátorod.

A jóságodról vágyom énekelni,
S arról a kinsről mely jutott nekem,
Melyet emberi értelem fel nem foghat,
A titkos, égi, drága kegyelem!

Somogyi Gáborné

Kilátásaink

III. KÖZLEMÉNY

AZ 56-OS ÉVEK UTÁNI HELYZET

1956 előtt az amerikai misszió nehéz helyzetben volt. A már említett városrész leromlás és a magyarok elköltözése a magyar negyedekből tovább folyt. Ehhez a nehéz helyzethez járult egy újabb baj: a magyar nyelvű prédikátorok számának a lecsökkenése. A Chicago melletti West Pullman-i gyülekezetet már nem lehetett megmenteni a magyar misszióknak — ámbár egy angol—magyar nyelvű pásztor még ma is szolgálhatna magyar nyelven a magyaroknak. A lelkipásztorok számának az elsorvadása három okra vezethető vissza. 1. Egyes szolgálatban álló magyar prédikátorok nyugalmába vonulása, vagy elhalálása. 2. Tényleges magyar szolgálatban álló prédikátoroknak az angol munkában való elhelyezkedése. 3. Az utánpótlás megszűnése. Magyar szolgálatban állt a trentoni *Bíró*, detroiti *Bogár*, a New Brunswick-i *Kocsis* és a bridgeporti *Molnár* testvér. Ma ezek közül három angol gyülekezetben működik és a negyedik szociális munkában van.

Volt még magyar prédikátor Detroitban, Buffalóban, Los Angelesben és Clevelandban, de a munka gyengült. A magyarság szétszóródása miatt az angol nyelvre való áttérés sem sokat segített a gyülekezeteken. A városrészekben beállt leromlás igen erősen érezte hatását.

Az 1956-os magyarországi események nagy lökést adtak az amerikai magyar baptista misszióknak. Torontó, New York, Los Angeles, Cleveland és Detroit újjáéledt. Így történt meg az, amire senki sem számított 30–40 évvel ezelőtt, hogy 1972-ben találunk magyar baptista gyülekezeteket, ahol az ígéhirdetés még mindig magyar nyelven történik. Torontó, Detroit és a clevelandi Bethánia 1972-ben ott áll, ahol a többi magyar gyülekezet 30–40 évvel ezelőtt volt.

Ezeknek a gyülekezeteknek és a vegyes angol—magyar gyülekezeteknek az állapota hasonlít az első világháború előtti-utáni helyzethez. Magyar missziót folytatnak és magyar missziót kívánnak, ugyanazon okból, ugyanazon érzésből, mint an-

nak idején Orosz István és Zboray László tették. Ahogy dicsérni kell Orosz és Zboray testvért a magyar lelkekért égő szívükért, épp úgy kell csodálattal és megértéssel adóznunk azoknak a magyar testvéreknek, akik 1972-ben fáradoznak, munkálkodnak és áldoznak a magyar baptista misszióért. Ezt a megértést a mai magyarok a már elangolosodott magyar véreiktől várják és remélik.

Az 1956-ban Magyarországról menekült testvéreket minden amerikai magyar baptista gyülekezet örömmel, szeretettel és sok áldozathozattal fogadta. Az itteni testvérek szeretet megnyilvánulása felért a menekült testvérek bátorságával. Az itteni szabadosok cselekedetei épp oly nagyszerűek voltak, mint az otthoniak szabadosgharcos tettei. Ennek a példátlan szeretet megmutatásnak két indító oka volt: az egyik az, hogy az itteni testvérek, mint Krisztus gyermekei egyszerűen nem tehettek másként, csak úgy, mint Krisztus is tette volna. Ilyen volt a szívük. A másik ok az Úr ügyének a féltő szeretete. Minden gyülekezet az új erőket látta és a megerősödést remélte. A legtöbb gyülekezetben az új életre kelés a reménység szerint történt.

Néhány helyen azonban az örömből ürröm is vegyült. Akadt a menekült atyafiak között egy-két bajkeverő s egyik másik gyülekezet szenvedett a bajkeverők tevékenysége miatt. 1957–58-ban már hallottuk és olvastuk a nem éppen szerencsés megállapítást: "Gyülekezeteinkben található romlás és hanyatlás részbeni okai az 'ötvenhatosok'". Tárgyilagosan meg kell azonban állapítanunk, hogy amint a "bajkeverés" kivétel volt, épp úgy az "ötvenhatosok" okolása is csak egy-két egyén munkája volt. A bajkeverőkre való rámutatásban nem tévedtek, csupán az általánosításukban lépték túl a tárgyilagosság határait.

Az említett kifejezést a munka akkori kilátástalansága és reménytelensége felett érzett keserűség adta az előadók ajkára. A tény az, hogy az 1956-ban menekült testvérek igen

nagy százaléka hűséges, gyülekezeti erősítő és támogató magyar baptistának bizonyult. A hiba az volt, hogy egy-két egyén összeférhetetlen magatartása miatt a sok hűséges testvért megbélyegezték.

Ez a megbélyegzés rávezetett egy másik egészségtelen fejleményre. Az "ötvenhatosok" túlnyomó része ideérkezés után nagy lelkesedéssel és buzgósággal dőlt neki a gyülekezeti munkának. Hamarosán észrevehetővé vált egy jelenség, mondjuk úgy *többrétűség*, a "régi" és az "új" amerikaiak között. Nagy általánosságban "új-amerikás" az, aki a második világháború után jött ki. A rétegződés bizalmatlanságban jelentkezett. A helyzet azonban a megnyugtató tények hatása nyomán javul.

Nyilvánvaló, hogy ha nem lettek volna "új-amerikások" és "ötvenhatosok", akkor ma már aligha lenne magyar baptista szövetség Amerikában. Lenne itt-ott egy-két független kis baptista csoport. Az "új-amerikások" épp úgy a szívükön viselik az amerikai magyar baptista misszió ügyét és épp olyan jó amerikai polgárok, mint azok, akik az első világháború előtt, vagy után jöttek ki. Az "új-amerikások és ötvenhatosok" hűsége, Krisztushoz való ragaszkodása és magyar misszióknak szeretete meggyőzőnek bizonyult.

A helyzet odafejlődött, észrevétlenül, hogy a mai amerikai magyar baptista misszió főerői az "új-amerikásokból" kerültek ki, s ez a magyar baptista misszió nagy szerencséje. Ezen mindenkinek, aki *tényleg* szívén viseli az Úr ügyét, örülnie kell. New Yorktól—Los Angelesig, Torontótól—Palm Bayig megtaláljuk a második világháború után és 1956-ban érkezett lelkipásztorokat és szövetségi munkásokat, nevezetesen Fülöp Árpádot, Dr. Haraszi Sándort, Smith Henriket, Szabadi Gusztávot, Lant Emilt, Léhmán Jánost, Cserepka Jánost és e sorok íróját. Ide kell sorolnunk dr. Bíró László testvért és azt a prédikátort, akit Torontóba várnak.

Egyik-másik régi prédikátor testvérünk a hosszú, terhes munka után bizonyos mértékű csüggedésbe és lemondásba esett. Ezek a testvéreink látták az amerikai magyar baptista

(Folytatás a 4. oldalon.)

NŐK ROVATA

Rovatvezető: SZERENCZY JÓZSEFNE

Női konf. elnök: Petre Gáborné
Alelnök: Attila Tivadarne
Pénztáros: Kish Ernőné
Jegyző: Forrás Edéné

“... imádkozzatok egymásért ...”

Hosszú hónapok óta éreztem a gyülekezeti imaóra hiányát, de az elmúlt vasárnapon Isten egy csodálatos gazdagon megáldott imaórát készített elő számunkra.

Lelkipásztorunk a délelőtti igehirdetés kapcsán személyes tapasztalatait mondta el: “... utaztam ... kocsival Kaliforniába, az út hosszú és fárasztó volt ... lelkem is összetört, fáradt volt, mert súlyos teherként nehezedett reám a szerintem szorgalmasan végzett munkámnak eredménytelensége. Megérkezve hallgatom az igehirdetést s a szónok beszédében kihangsúlyozva beszélt pásztori munkája eredményességéről. Lelkemben megkeseredtem s szinte fáj a más eredménye. Hazaértem, valami nem volt rendben ... vádolt a lelkiismeret, leültem s levelet írtam, melyben bocsánatot kértem, hogy bár tudtán kívül, de megbántottam.” “Megbocsátottam.” — jött a válasz levél ... s most már együtt tudtam örülni testvéremmel munkája eredményeinek. Jézus szava így lett valósággá kettőnk életében: “... ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened ... bocsáss meg neki” (Luk. 17:4).

Jézus ezen szavait, különös hangszíval ejtette ki a pásztor a gyülekezet előtt, majd kérte, hogyha valakinek terheli valami lelkét, jöjjön előre, hogy imádkozhassunk érte és vele. Mozgás támadt a padok között ... először kettő-három lélek ment előre, majd a sor nőttön-nőtt, míg harmincöt terhelt lélek állt elő, kérve az imatámogatást. Ezután elhangzottak a vallomások: “Engedetlen voltam szüleimmel szemben, fáj nagyon, hogy sok-sok szomorúságot okoztam nekik ...” — vallotta hulló könnyek között a gyülekezet előtt egy fiatal leány. “Problémáim vannak a munkahelyemen, segítséget imádkozni” — hangzott ezután. “Szívesen szolgálom az Urat, de a felmerülő problémáimat nem tudom egyedül az Ige szerint helyesen megoldani.” “Igyekeztem mindent elvégezni,

de nem volt időm az elcsendesedésre ...” — vallja őszintén a gyülekezet előtt egy családapa. “Nem voltam őszinte ...” “Más arcot mutattam a gyülekezetben, mást a munkahelyemen ...” — törtek elő a bűnbánó sóhajok s közben hullottak a bűnbánó könnyei.

Minden lélekért külön-külön imádkozott a pásztor és gyülekezet, nem néztük a haladó időt, nem volt hosszú az imaóra, mert éreztük, hogy Isten lelke munkálkodik közöttünk. “Valljátok meg egymásnak bűnitéket s imádkozzatok egymásért”, ez történt ezen az imaórán.

Most szomorúan gondolok vissza arra a testvérnőmre, aki két alkalommal is figyelmeztetett, hogy “rövid legyen az összejöveteli idő!” Ha megvallotta volna őszintén, miért volt neki “hosszú” az Úr házában való időzés, segíthettünk volna érette s vele imádkozni, de már késő ...

Ó, mennyi megbánni való bűnünk van! Olvasom: “Egy egyedülálló aszszony, egy épülettömb egyik lakásában lakott. Emberek laktak mellette, felette, alatta fekvő lakásokban, mégis egyedül halt meg. Egy naplót találtak mellette, melynek minden egyes lapjára, nap-nap után ez volt ráírva: “Senki sem jött el.”

Vajon nem-e ér minket hasonló vád: “Senki sem jött el.”? Nem vár-e engem és téged valaki, aki szeretne veled együtt imádkozni, szívét előtted megnyitni, terhet veled megosztani? Valaki vár, néha egy meleg testvéri kézszorítást, valaki vár egy mosolyt, valaki vár egy vigasztaló szót ... Vajon mivel vagyunk adósok egymásnak?

Visszaemlékezem arra az időre, mikor szólt a csengő s két diakónus tv. állt az ajtó előtt: “Testvérnő! Kéves az időnk, mert máshová igyekszünk — de nem akartunk elmenni ajtaja előtt, bejöttünk, hogy együtt imádkozzunk!” Felejthetetlen imaórák!

Emlékezzünk csak vissza, mikor imádkozni kezdtünk a Lélek által, el-

ső imáinkban önmagunkért imádkoztunk, kegyelemért, bűneink bocsánatáért, isteni vezetésért, mindig kopogtattunk Istennél, mint valami erőszakos koldusok, de sokszor elfelejtettük, amit Jákób apostol jegyzett fel számunkra: “Valljátok meg egymásnak bűnitéket és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok ...”

Ennek az áldását éreztük mindnyájan azon a felejthetetlen imaórán.

Sz. J-né

KILÁTÁSAINK (Folyt. 3. oldalról.)

misszió kezdetét, fénykorát és hanyatlását. A hanyatlást úgy magyarázzák, hogy ez a vég. Erre a szomorú véleményre az észlelt tapasztalatuk és koruk juttatta. Idősebb korban az ember hajlandó a borúlátásra. Ez természetes és érthető. Nem kétséges, hogy az a magyar baptista misszió, ami 30—40 évvel ezelőtt létezett, ma már nincs. De a magyar baptista misszió még nem halt meg. Ezt szerencsére az ifjabbak, az “új-amerikások” látják és lemondástól, csüggedéstől mentesen viszik a munkát tovább.

Mik a kilátásaink, meddig nézhetünk előre? Meddig érdemes szívünket, lelkünket, munkánkat és pénzünket befektetni az amerikai magyar baptista misszióba? Ezekre a kérdésekre nem lehet határozott választ adni. Nem lehetünk próféták. Az eddigi, az utolsó 30 évben elhangzott jóslások nem következtek be. Ezt nem kárörömmel, hanem Isten iránti hálával írjuk. *Ember jósol* (nem csak tervez), és *Isten végez*. Megtanultuk, hogy az Úr munkáját nem szabad emberi meglátásokkal és érzésekkel mérni. Isten kegyelmesebb volt az amerikai magyar baptista misszióhoz, mint reméltük, *pedig, mint hívók reméltük*. Hogy jövőmondásainkban tévedtünk, nem sajnáljuk. Örülünk, hogy Isten megszegenített és az Ő munkája él.

Minden reményünk és hitünk mellett is nem ringatjuk magunkat az ábrándok bölcsőjében. Látjuk az irányzatot. Tudjuk, hogy *a nap megy lefelé*. Azt is sejtjük, hogy az alkonyat sokkal hosszabb lehet, mint gondoltuk. Egyenlőre még nem jött el a naplemente és a munkát nem hagyjuk abba.

U. B.

(Negyedik közlemény: *Reális tervek.*)

A MENNYORSZÁG

(MIT MOND AZ IGE?)

Megismerjük-e egymást a Mennyben? Jel. 7:13—17.

Testvéreink hálalánál, vagy temetésénél sokszor vetődik fel e kérdés: ismerjük-e egymást a Mennyben? Helyreáll-e ismét a halál által megszakított közösség? Begyógyul-e az elváláskor keletkezett seb, fájdalom stb. E kérdésekre a feleletek igen különbözők. Egyesek kitérnek a válasz elől s kijelentik, hogy az erről való beszéd csak okoskodás. Mások azt mondják, hogy odaát semmit sem fogunk tudni a földiekről, mert Jézus azt mondta: "Ímé mindent újjá teszek" (Jel. 21:5). Vannak — akikhez én is tartozom —, akik azt mondják, biztos, hogy a Mennyben ismerjük egymást.

A várakozás általános. Minden nép, még a legegyszerűbb is hisz a halál utáni életben. Mindegyiknek meg van a maga szellemtana. Tudunk olyan pogány szokásokról, amikor a hatalmas törzsfőnökök hálalánál megölték a rabszolgákat, hogy a törzsfőnöknek a túlvilágon is legyen megfelelő személyzete. Mindenki szép reménnyel néz a túlvilágba. Minthogy ezt a reménységet mindenhol megtaláljuk, valószínű, hogy ez egy régi nagy lelki kinyilatkoztatás eredménye. Enélkül alig feltételezhető, hogy minden nép, bármikor élt is, hasonló ismeretre jutott volna. Mert "elvégezt dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután az ítélet" (Zsid. 9:27). Akik azt mondják, hogy a halállal mindennek vége, azt azért teszik, mert tudják, hogy a halál után jön az ítélet s félnek az ítélettől (Jel. 20:11).

Öntudatunkat magunkkal visszük az örökkévalóságba. A Menny örömei erősen csökkennének, ha földi emlékeink megszűnnének. Sohasem érezzük úgy a magányt és az elhagyatottságot, mint amikor idegen városba érkezünk, ahol senkit sem ismerünk és minket sem ismer senki. Miért okoz épp a halottaságon örömet az előrementekkel való találkozás? Feltevéseink csak részletek, mert teljes bizonyosságot csak Isten Igéje adhat.

Az Ótestamentum bizonyítékai. Sokszor olvassuk az Ótestamentum-

ban e kifejezést: "Népéhez takarítaték" (1 Móz. 49:33). E helynél el-lenvetésként megjegyzem, hogy Jákóbot öröklött helyre temették, apja és nagyapja mellé. De ugyanezt a kifejezést találjuk Mózesnél és Áronnál is (5 Móz. 32:50), akiket viszont nem öröklött helyre temették el. Mózes az Isten temette el (5 Móz. 34:6). E kijelentés tehát nem a sírra, hanem a túlvilágra vonatkozik. Dávid azt mondja meghalt gyermekéről, ki-nek hálála oly mélyen érintette: "Elmegyek öhozzá" (2 Sám. 12:23). Vigasztalás lett e volna Dávidnak, ha gyermeke után megy és nem biztos abban, hogy ismeri? Éppen ez vigasztalta, hogy amit itt a halál elválasztott, az ott a kegyelem által egy tökéletesebb közösségben egyesül. Minden reménye értelmetlen lett volna, ha ott nem ismernék fel egymást.

Az Újszövetség bizonyítékai. A gazdag Lk. 16-ban magával vitte emlékezőtehetségét a túlvilágba, mert Ábrahám azt mondja neki: "Fiam emlékezzél". A nagy közbevetés ellenére ismeri Lázárt és Ábrahámot, akit itt e földön sohasem látott. Tudjuk, hogy a tanítványok a Tábor hegyén megismerték Mózes és Illést, pedig sosem látták őket. Az Úr lehetett az, aki megnevezte őket. S amikor az Úr Jézus az ezeréves országról beszél, úgy beszél e helyről, mint ahol az Atyák találkoznak (Mt. 8:11). Ezek szerint, akik "elaludtak" megismerik egymást. A gyászoló thessalónikabelieket Pál apostol feltámadással vigasztalja. Azt írja nekik, hogy az Úr Jézus újraeljövelekor a Krisztusban meghaltak feltámadnak s akik pedig élnek "elragadtatnak" a felhőkön az Úr elébe és mindenkor az Úrral lesznek". Így bátorítja őket: "Vigasztaljátok egymást e beszédekkel" (1 Thes. 4:18). Ha nem ismer-nők fel egymást, akkor nem lenne erre vonatkozólag vigasztalás sem. Itt emlitem meg, hogy a tanítványok a feltámadt Krisztust azonnal felismerték.

A jutalomról való megemlékezés megerősíti e feltevést. Pál a filippi-belieket és a thessalónikabelieket az ő örömének és dicsősége koronájá-

nak nevezi (Fil. 4:1; 1 Thes. 2:19—20). Pál már előre örült a Krisztus napjának, hogy nem futott és nem fáradt hiába" (Fil. 2:15—16; 2 Kor. 1:14). Előre örült, hogy lelki gyermekeivel majd együtt lehet. Ők lesznek ama napon munkájának bizonyítékai.

Krisztus győzelme a halál felett újabb bizonyíték. Az Úr megsemmisítette a halált. A halál elnyeletett (1 Kor. 15:54). Semmi sem marad meg abból, amit itt e földön a halál széttépett. A "halál" szétválasztott, de Jézus "győzelme" tökéletlen volna, ha ez az átok a "halál" nem lenne legyőzve. Új testben a dicsőséges testhez hasonlóan viszontlátjuk Őt és egymást. Ezzel a boldog reménységgel állhatunk meg koporsók mellett s ennek örülhetünk, hogy e viszontlátás bekövetkezik. Közösségünk van az Atyával, a Fiúval és a Krisztusban lévő szentekkel, nemcsak itt e földön, hanem odafenn is. Ha az Atyával és a Fiúval való közösségünk örökös, miért szakadna meg éppen az egymásközi közösség? Úgy az egyik, mint a másik örök marad.

Brinke G. R. könyvéből fordította:

Szabadi Gusztáv

Hozd a tavaszt

*Örvendezzünk a tavaszi égre.
Szemünk, szívünk hangosan kiált.
Lélekajkon a hang lánggal égve
Téged hívni buzgón nekiállt.*

*Fehér a föld. Hermelin subáját
az öreg tél futva hagyta el.
Napfény-ujjak felhővé cibálják
s fürge szellő már is kapja fel...*

*Erdő mélyén a megdermedt élet
Fényzenére lassan felneszel.
Szellő-szóra a fák rügye éled
s tavasz-színre mindent bemeszel.
Szellő-szóra a fák rügye éled
s tavasz-színre mindent bemeszel.*

*Isten-illat árad a hegyháton
és elüzi mind a télszagot.
Levegőben Fénylénnyed látom
s gyermekmódra Eléd szaladok.*

*Hozd a tavaszt benső életemre!
Téli álmod nyüge tűnjön el!
Töltsön be a Te életed elve,
amely bennem szent erőt növel.*

Belényesi István

Jézus születésének ideje

(Egy clevelandi olvasónk kérdést intézett a szerkesztőhöz: mikor, melyik évben és melyik napon született Krisztus? Az alábbi sorokban adunk választ a kérdésre.)

Az Úr Jézus születésével kapcsolatban két dologban hagy minket bizonytalanságban az Újszövetség. 1. Nem mondja meg a születés évét. 2. Nem közli a születés napját.

Az első kérdés megoldására van néhány történelmi adat az Újszövetségben, ami támaszpontot nyújt a születési év megközelítő megállapításához.

Keresztelő János Tiberius uralkodásának a 15. esztendejében kezdett keresztelni a Jordánban Lukács 3:1 szerint. Ha János 30 éves volt, amikor nyilvános munkáját megkezdte, ami a zsidó rendszer és szokás szerint biztosra vehető, akkor Tibérius uralkodásának a 15. éve Krisztus születése utáni 29. évre esik. Azt a Szentírásból tudjuk, hogy János *hat* hónappal előbb született, mint az Úr Jézus. Az Úr is 30 éves volt, amikor alámerítkezett és megkezdte nyilvános munkáját. A hagyományos dátum Krisztus születésére nézve a fentiek szerint helyes. Fennáll azonban egy-két nehézség.

Máté leírása szerint Krisztus születése Heródes uralkodása alatt történt. Heródes pedig a római történelem adatai szerint a hagyományos Krisztus születési dátum előtt 4 évvel, azaz K.e. 4-ben, meghalt. A két adat: Tibérius uralkodásának a 15. éve és Heródes halálának az ideje mintha nem egyezne.

A történelem kutatói megtalálták a megoldást jelentő választ. Tibérius uralkodásának az idejét két esemény szerint számították. Az egyik számítási mód azt az időt vette tekintetbe, amikor társuralkodó lett Augustus császárral, a másik pedig az az időpont, amikor egyeduralkodó lett. Az előbbi pont öt évvel előzte meg a második pontot.

Ezek szerint, ha Tibérius császár társuralkodói idejét vesszük, s onnan számítjuk a bibliában említett 15. esztendő, akkor János prédikáló és keresztelő munkája és az Úr Jé-

zus alámerítési ideje K.u. 25–26-ban történt. Ha innen visszaszámítunk 30 esztendőt, akkor az Úr a mai időszámítás szerint K.e. 5 körül született. Ez a dátum jól beillik abba a jelentésbe, hogy Heródes az Úr születésekor még élt.

A kérdés második pontjára, az Úr születési napjára vonatkozólag az Újszövetség semmiféle adattal nem szolgál. Nem tudjuk mikor volt az első karácsony. A bibliával foglalkozó és a bibliát tanulmányozó tudósok úgy vélik, hogy az Augustus által elrendelt összeírás, ami megkövetelte, hogy az emberek ezrei nagyobb utakat tegyenek, aligha lehetett a téli hónapokban. Palesztinában is esik a hideg eső és néha hó is. Ennél fogva ezek a téli hónapok lennének a legalkalmatlanabbak a nagy népvándorlásra. A nvár viszont forró. Így a legalkalmasabb és legszebb idő a tavasz folyamán volt, s az Úr Jézus tavaszkor születhetett.

Honnan vette a keresztyén világ nagy része december 25-ét, mint születési dátumot? Itt meg kell jegyeznünk, hogy a keresztyének nem egy napon ünneplik a karácsonyt. A római katolikusok és protestánsok december 25-ét, az ortodox (keleti) egyházak január 6-át tartják karácsonynak.

A rómaiak és a birodalom körül élő népek a tél közepén ünnepelték az évfordulót: az óév és a tél elmúlását az új év kezdetét, valamint a remélt új élet kezdetét. Ezt az ünnepet *Saturnalianak* nevezték. Az északi népeknél *Yule* volt a december 17-től 25-ig tartó ünneplés neve. A római Saturnalia ünnepek alatt ajándékokat adtak egymásnak az emberek és gyertyákat gyújtottak. (A gyertya vagy mécses, vagy karó volt.) Az északi népek a Yule alatt (Yule angolszász szó, decembert jelent), nagy karókat égettek, gyertyaként, vagy pedig a nyitott tűzhelybe nagy fatörzset tettek, amely napokig égett.

A római katolikus egyház úgy találta, hogy ez az évutó-újév ünneplés igen mély gyökeret eresztett az emberek lelkébe s ezt az ünnepi szokást nem lehet eltörölni. Kijelentette tehát az egyház, hogy a tavaszi, új

életet ünneplő nap legyen az igazi új életet hozó Krisztus születésének a napja. Így lett december 25-éből karácsony. A karácsonyi dátum és vele járó szokások pogány eredetűek. A krisztusiak azonban megtöltötték lelki tartalommal.

Napjainkban a karácsony kezd visszafejlődni a Saturnalia ünnephez. A mai karácsony a legtöbb keresztyének az ajándékozás, fény-gerjesztés, evés-ivás ünnepe, akárcsak a pogány rómaiaknál. A hívők azonban az Úr Jézust ünneplik. A névleges keresztyének pedig Saturnust, a vetés és aratás képzelt istenét ünneplik ma is.

U. B.

Uram, csak egy vagyok a sok között

Uram, csak egy vagyok a sok között,
Ki, bár rongyos ruhába öltözött,
Vendégeid Sorába híva lenni,
Királyi menyegződre menni,
Szegényen bár, de úgy szeretne...
Uram, talán ha meglehetne!

Rongyos ruhámra félve hogyha még
Tekintni olykor elfelejtenék,
Azért előttem mégis ott lebeg
Aranytermed, s a szívem úgy remeg.
Aranytermed s az én ruhám, és
ajkamra félve jön könyörgés:
Uram, talán ha meglehetne!

Nem az első helyre ülnék, Uram,
A meghívottak mögött boldogan
Húzódnék félre-félre, messzire,
A díszes asztalnak legvégére;
Szívem mélyén azért repesve,
Uram, talán úgy meglehetne!

Nem kellenének díszes ételek,
Nem tennék úgy, mint az emberek,
Akik jólétbe jutnak. Erre már
kívánságuk felhők közt egyre jár.
Ily ember morzsát is ehetne;
Uram, talán ha meglehetne!

Hiszen tudom, sok minden útban áll,
Azért szívem mégis remélve vár;
Kegyelmednek sugára végre tán
Dicsőn, csillogva irányul reám...
Boldoggá engem ez tehetne,
Uram, bárcsak így lehetne!

Dr. Haraszi Sándor

Misszió mezőkről...

A NEW YORKI GYÜLEKEZET KÜLÖNÖS SZOLGÁLATA

New York a világ fővárosa. Ide érkeznek még ma is, akik az Egyesült Államokban akarnak letelepedni. Jönnek érvényes útlevelemmel; de jönnek a menekült táborokból, Olaszországból és Ausztriából is olyanok, akik itt akarnak élni és minden áldozatot képesek voltak meghozni, hogy a menekült táborba kerüljenek, ahonnan ide juthatnak.

előmozdítani gyors kijövetelüket, majd itt átmeneti lakást biztosítunk a gyülekezeti házban; munkát szerzünk és állandó lakást próbálunk szerezni számukra.

Hírünk elterjedt szerte a világon, úgyhogy sokszor maguk a kijönni szándékozók keresnek fel levelükkel bennünket. Ez nagy segítség részünkre.

Természetesen a "kilence" itt is hűtlenül elfordul révbejutás után, de vannak drága, értékes lelkek, akik

csendes imádkozás közben átmenünk az új esztendőbe. Végül a szokásos BUÉK mondással köszöntöttük egymást. New Yorkban a BUÉK így hangzik: *Bizzuk Újra Életünket Krisztusra.*

És mert rábíztuk életünket Krisztusra, boldogan nézünk 1972 elé...

Az imahetet megtartottuk. Felváltva szolgáltak testvéreink az estéken. Kiemelkedett a Női Kör imaórája, amit Bányai Sándorné, a Női Kör elnöke vezetett és Mátrai Mihályné testvérnő hozta a buzdító szavakat. Tóth Györgyné testvérnő pedig szólót énekelt a többi számok között.

Minden estén egyenkénti imában járultunk mennyei Atyánk trónja elé bűnvallással, hálaadással és könyörgéssel...

Imánk: Urunk áldja népét mindenhol, különösen a New York-i magyar gyülekezetben.

New York-i Figyelő

PALM BAY, FLORIDA

Január 9-én Balla B. György ny. lelkipásztor tv. és neje hálaadásul, házszentelő istentiszteletet tartott a Palm Bay-i új lakásában. A tiszteleten a jó barátok csoportja és az egész gyülekezet részt vett — és a sors úgy hozta, hogy vendégek is érkeztek Kanadából a Balla tv. volt gyülekezetéből.

Az igéket dr. Bíró László tv. a gyülekezet pásztora, a Salamon templomszentelési imájából vette példaképpen. (II. Krónika 6:) és buzdításul Jozsue könyvéből a 24. részből megemlítette: válasszatok magatoknak még ma, akit szolgáljatok, én azonban és az én házam szolgáljuk az Urat.

Az áldást kérő imát Petre Gábor ny. lelkipásztor tv. mondotta el, és a záró imát pedig Victor tv., Kurtz tv. téprekordon lejátszott egy szép éneket, melyet Kurtz tv.-nő énekelt, de nem tudott jelen lenni.

A tisztelet után Balla tv.-nő süteménnyel és frissítőkkel megkínálta a jelenlevőket, melyeket mindnyájan köszönettel fogadtunk, egyben Isten áldását, békéjét és jó egészséget kívántunk a ház lakóira.

Január 16-án egybekelési ünnepély volt gyülekezetünkben, amikor Sme-

Gyülekezetünk már régóta foglalkozik az Egyesült Államokba kijönni szándékozók segítségével együttműködve az American Baptist Convention kebelében működő Baptist Home Mission Society-val. Feladatunk

Urunknak hű követői itt is, a millió kísértéssel teli városban.

Képünk az utóbbi időben érkeztek csoportját mutatja. Imádkozunk, hogy Urunk áldja meg őket, hogy mások részére áldással lehessenek.

ÜNNEPI ALKALMAK

Karácsony ünneplésével kezdődött ünnepély sorozatunk. Szépen telt imaházunkban ének-zeneszámok, költemények hangzottak el, majd mindenki ajándék-csomaggal távozott az ünnepély végén.

Karácsonyi ünnepélyt még egyszer tartottunk. Ez kimondottan magyar

karácsonyi ünnepély volt — sokfelől egybegyülekezett magyarokkal. Ez alkalom is igen áldásos volt.

Szilveszter estén ifjúsági termünkben ünnepeltünk. Műsorunk számaival búcsúztunk az ó-esztendőtől. Közben vacsora-szünetet tartottunk, utána folytattuk műsorunkat, majd

nyák Pál tv. és özv. Straka Juliánna tv.-nő házasságra léptek.

Testvéreink évek óta Palm Bay-en laknak és gyülekezetünknek tagjai, sőt Smenyék tv. gyülekezetünknek egyik diákónusa. Az egybekelési szertartást gyülekezetünk pásztora, dr. Bíró László tv. végezte, nagyszámú hallgatóság előtt. Az ünnepély kellemes hangulatát emelte Balla tv.-nő szép szóló énekei és Stég Mary tv.-nő és Stég Jakab tv. kedves közreműködése.

Urunk gazdag áldását és békéjét kívánja az egész gyülekezet az új házaspárra.

A Palm Bay-i Bethesda Baptista gyülekezetben hála az Úrnak áldásokban részesülünk. Január 16-án imaházunk teljesen megtelt.

E. J.

BIBLIAI KERESZTSÉG A BETHESDA BAPTISTA GYÜLEKEZETBEN

Január 23 án — vasárnap délután —, bemerítési ünnepélyt tartottunk. Egy, kedves lélek — miután hitéről vallást tett az Úr előtt és a gyülekezet előtt —, kérte a keresztségben való részesülését.

Bemerítési szertartást Bíró László tv. a Melbourne First Baptist Church-ben vitte véghez, miután egy tanulságos előadást tartott a bibliai keresztség jelentőségéről — nagyszámú közönség előtt.

Az áldást kérő imát Petre Gábor ny. prédikátor tv. és a záró imát Balla B. György ny. prédikátor tv. mondta.

Az Úr Szentlelke nevelje és tartsa meg az új palántákat az Ő szőlőjében. Egyik kedves jelöltünknek a bemerítése egy rövid időre el lett halasztva, amikor a család tagjai — is jelen lehetnek.

Eibner József

Nagyon sokan szeretnek kezdeni, de kevésnek van türelme a megkezdett munkát be is fejezni. A világ tömve van megkezdett munkákkal. Mily dicső hallani a Mester ajkáról: "... elvégeztem a munkát, amit reám bízta!"

Kinda Sándor

AKIK ELMENTEK

DOMOKOS MÁRTON 1891—1971.

Több, mint két évi betegség után az Úr hazaszólította Domokos Márton testvérünket, aki 1891-ben született az erdélyi Szilágyballán. 1912-ben jött Amerikába és néhány éven keresztül a Ward, W.V.-i gyülekezetben volt hűséges tag. Majd a Cleveland Holton utcai imaházban házasságra lépett k. nejével, akivel boldogan élt 1918 óta, 52 éven keresztül. Cleve-landból Huntsburg, Ohio-ba költözött s az ottani volt magyar gyülekezetnek (amely most angol gyülekezet), 40 éven át volt hűséges tagja családjával együtt.

Domokos tv. november 22-én ment az Úrhoz lakni és november 26-án volt a temetése a Huntsburg-i gyülekezetből. Az édes apa kívánságára, Róbert fia, aki a Poland Village Baptist Church pásztora vezette a temetési szertartást.

Elköltözött testvérünket gyászolja hűséges felesége, hat gyermeke, tizenhét unokája, két déd unoka, széleskörű rokonsága s a Huntsburg-i gyülekezet, valamint a Szilágyballa-i gyülekezet s az óhazai rokonság.

Ifjú korában Domokos tv. hűségesen szolgálta az Urat zenei képességével és bizonyágátételeivel. Amikor az első világháború után Ward-ról többen hazamentek, az ottani zenekarnak a hangszereit is magukkal vitték s azokból kezdték meg a Balla-i jónévű fuvózenekart, amely ma is nagyszerűen működik. A jó példán felbuzdulva, Szilágyságban több, mint fél-tucat gyülekezetben zenekar alakult, amelyek az evangélizálások s egyéb ünnepélyek alkalmával igen jó szolgálatot végeztek hosszú évtizedeken keresztül.

Elköltözött testvérünk hiányozni fog nemcsak a családjának, de általában sok felé a testvéri közösségünknek is. Az Úr vigasztalja meg a gyászoló családot s a gyülekezetet és pótolja a veszteségünket új erővel s hűséges szolgáló lelkekkel.

Megbízásból: Mátyás István

Olvassuk, tanulmányozzuk a Szentírást

Vasárnapi iskolai lecke. 1972. március 19. A megváltottak közössége. Apostolok cselekedetei 4:32—37; Róma 15:1—7.

Aranymondát: Róma 15:7.

Hétfő, márc. A Lélek egységében. Ap. cs. 4:32—37.

Kedd, márc. 14. "Egymás terhet hordozzatok." Gal. 6:1—10.

Szerda, márc. 15. Mindenki szívesen látott. Róma 15:7—13.

Csüt., márc. 16. Evangéliumot minden népnek. Róma 15:14—21.

Péntek, márc. 17. Zsidóknak és pogányoknak. Róma 15:22—33.

Szombat, márc. 18. Közösség a bizonyágátételben. Thess. I. 1:2—9.

Vas., márc. 19. Élő reménység. Péter I. 1:3—9.

Vasárnapi iskolai lecke. 1972. március 26. Egy test a Krisztusban. Korinthus I. 12:12—27.

Aranymondát: Korinthus I. 12:27.

Hétfő, márc. 20. Teljes egység. Efézus 4:1—8.

Kedd, márc. 21. Örökös társak. Efézus 3:1—6.

Szerda, márc. 22. Az egyesítő lélek. Kor. I. 12:1—6.

Csüt., márc. 23. Különböznek, de egyek. Kor. I. 12:7—13.

Péntek, márc. 24. Minden tag egyforma. Kor. I. 12:14—26.

Szombat, márc. 25. Elhívás a különleges szolgálatra. Kor. I. 12:27—31.

Vas., márc. 26. Egy test, sok tag. Róma 12:3—13.

Az *Eternity* című vallásos lap (Billy Graham) az elmúlt év jelentősebb vallásos könyvének a *Future Shock* (Alvin Toffler, szerző) című könyvet mondta. Második helyen két másik könyvet nevezett meg: *Conflict and Conscience* — Mark Hatfield-től, és *The Church and the Twentieth Century* — Francis Schaffer-től. (CT)

Lapunk jelen száma új nyomda gépek beállítása miatt néhány napot késik. Elnézést kérünk.